

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) Bc. P. R., b) L. K.**, oba zastoupeni Mgr. Tomášem Dvořáčkem, advokátem se sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti: **1) L. S., 2) G – REALITY s. r. o.**, se sídlem U Nemocnice 430, Kolín, zastoupená JUDr. Martinem Wurstem, advokátem se sídlem Pertoldova 3339/35, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, č. j. 3 A 105/2019 – 52,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 5 260 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce, advokáta Mgr. Tomáše Dvořáčka.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 4. 2019, č. j. MHMP 563782/2019, zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 21 (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 23. 7. 2018, č. j. UMCP21/11992/2018/SU/Kup, jímž byla umístěna stavba nazvaná „X“ na pozemku parc. č. X v katastrálním území Ú. (dále jen „*stavba*“).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojili žalobci žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který rozsudkem ze dne 15. 9. 2020, č. j. 3 A 105/2019 – 52, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalobci v řízení před městským soudem mimo jiné namítali, že si žalovaný dle § 149 odst. 5 správního řádu nevyžádal potvrzení nebo změnu závazných stanovisek, ačkoli

proti nim brojili v odvolání, a pouze konstatoval, že „stanoviska dotčených orgánů ke umístění záměru jsou kladná a nemají omezenou dobu platnosti“. Podle žalobců se jedná o závaznou procesní vadu, neboť nemohou samostatně brojit proti obsahu závazného stanoviska. Městský soud shledal tuto námitku důvodnou a rozhodnutí žalovaného proto zrušil.

[4] Městský soud citoval relevantní právní úpravu, včetně § 149 odst. 5 správního řádu, podle něhož *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků.*

[5] Poté městský soud odmítl tvrzení žalovaného, že odvolací námitka žalobců ohledně neaktuálnosti závazných stanovisek nesměřovala proti vlastnímu obsahu těchto stanovisek. Dále obecně přisvědčil žalovanému, že stanoviska nemají omezenou platnost, avšak současně uvedl, že tato okolnost žalovaného nezprošťuje povinností, aby takto napadená stanoviska podrobil přezkoumání nadřízeným orgánem, který je buď potvrdí, nebo změní.

[6] Městský soud též odmítl tvrzení žalovaného, že stanoviska jsou kladná a nedošlo ke změně návrhu, ani ke změnám v území. Tímto konstatováním dle něj nelze rezignovat na povinnost stanovenou správními orgány v § 149 odst. 5 správního řádu, neboť posuzovat změnu okolností, jež jsou předmětem závazných stanovisek dotčených orgánů, nepřisluší žalovanému (který v těchto oblastech nedisponuje potřebnými znalostmi), ale právě těmto orgánům. Jedná se o podstatnou vadu řízení před správním orgánem, která mohla mít zásadní vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[7] Proti rozsudku městského soudu podává žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Zdůrazňuje, že žalobci v podaném odvolání přezkum závazných stanovisek výslovně nevyžadovali a odkazuje na bod 5) jejich odvolání. Svoji odvolací námitku formulovali pouze obecně, neboť tvrdili jen neaktuálnost závazných stanovisek s ohledem na změny v území, aniž by ji spojili s tvrzením o konkrétním dotčení jejich práv a s požadavkem na přezkum těchto stanovisek. Rovněž ani věcně proti obsahu žádného stanoviska nebrojili a nenamítali jejich nezákonnost. Nelze tak dovodit, jaká by měla být hlediska, podle kterých by nadřízený dotčený orgán měl stanoviska přezkoumávat. Takto uplatněná odvolací námitka nebyla způsobilá vyvolat postup dle § 149 odst. 5 správního řádu.

[9] Shodný názor podle stěžovatele zaujal i jiný senát městského soudu v rozsudku ze dne 2. 9. 2020, č. j. 10 A 73/2020 - 54, neboť vytkl žalovanému, že postupoval dle § 149 odst. 5 správního řádu, ačkoli v tehdejší věci odvolatelé neuplatnili žádné věcné námitky. Dále odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), podle níž žalovaný (odvolací správní orgán) není povinen vyžádat přezkum stanoviska nadřízeným dotčeným orgánem, není-li konkrétně namítána jeho nesprávnost.

[10] Stěžovatel nepochybně, že mu nepřisluší posuzovat změnu okolností, jež jsou předmětem závazných stanovisek dotčených orgánů, jak uvedl městský soud. Právě proto argumentoval tím, že platnost závazných stanovisek není časově omezena a dotčené orgány mohou uplatňovat v téže věci další stanoviska pouze v případě nově zjištěných skutečností v souvislosti s podstatnou změnou podmínek v území [§ 4 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)]. Dotčené orgány byly o pokračování řízení informovány a nová stanoviska neuplatnily. Stěžovatel proto trvá na tom, že podané odvolání nebylo způsobilé vyvolat postup dle § 149 odst. 5 správního řádu.

pokračování

[11] Žalobci se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňují s napadeným rozsudkem a kasační námitky stěžovatele považují za nedůvodné. Citují ze svého odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu námitky označené body 4) a 5). Z nich plyne, že žalobci zde poukázali na dobu tří let, která uplynula od vydání závazných stanovisek. Dále poukázali na kontext současných i zamýšlených změn v území, které se týkají zejména měnicího se využití nynější budovy „*Ideal Luxu*“ s tím, že tato stavba v současnosti slouží i pro potřeby Sboru dobrovolných hasičů Újezd nad Lesy. V budoucnu půjde o výstavbu tzv. „*Polikliniky Blatov*“, která je ve fázi návrhu dispoziční studie. Z toho dovozovali, že poměry v dotčeném území se mění a tyto změny „*nelze přehlížet*“.

[12] Žalobci tedy dle svého přesvědčení vysvětlili, proč považují poněkud „*historická*“ stanoviska dotčených orgánů - vztaženo k době, kdy bylo o námitkách a odvolání žalobců rozhodováno - za nesprávná a nezákonná. Judikatura, na níž odkazuje stěžovatel, na nyní projednávanou věc nedopadá, protože se týká případů, ve kterých žádné odvolací námitky vůči stanoviskům dotčených orgánů nebyly uplatněny nebo tyto námitky byly jen procesního charakteru.

[13] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná pověřená zaměstnankyně s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Předmětem sporu je posouzení otázky, zda odvolací námitky žalobců proti rozhodnutí stavebního úřadu byly způsobilé vyvolat postup stěžovatele dle § 149 odst. 5 správního řádu, tj. vyžádání stanoviska správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Stěžovatel má za to, že tomu tak nebylo, naproti tomu městský soud ve shodě se žalobci tuto otázku zodpověděl kladně.

[17] Stěžovateli je předně třeba vytknout, že obsah příslušných odvolacích námitek žalobců vylíčil v kasační stížnosti zavádějícím způsobem. Uvedl, že „*žalobci v podaném odvolání přezkum závazných stanovisek výslovně nevyžadovali – viz bod 5) odvolání*“.

[18] Nejvyšší správní soud z textu odvolání (č. l. 35 správního spisu) ověřil, že zmíněný bod 5) odkazuje na předchozí bod 4) odvolání (oba body též citovali žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti). Z obou bodů čtených ve vzájemném kontextu plyne, že žalobci tvrdili neaktuálnost závazných stanovisek s ohledem na změny v území, přičemž v této souvislosti výslovně poukázali na měnicí se využití nynější budovy „*Ideal Luxu*“ s tím, že tato stavba v současnosti slouží i pro potřeby Sboru dobrovolných hasičů Újezd nad Lesy, v budoucnu půjde o výstavbu tzv. „*Polikliniky Blatov*“, která je ve fázi návrhu dispoziční studie. Dále žalobci v odvolání nesouhlasně citovali konkrétní a relevantní pasáže z rozhodnutí stavebního úřadu. Uvedli, že „*měla být předložena aktualizovaná stanoviska dotčených orgánů státní správy*“ (důraz přidali žalobci).

[19] Za těchto okolností je sice pravdou, že žalobci **výslovně** přezkum závazných stanovisek nevyžadovali, nicméně z obsahu výše reprodukováných odvolacích námitek jednoznačně plyne, že právě tento přezkum měli na mysli. Ačkoli namísto slova „přezkum“ užíli do jisté míry laického vyjádření (žádali o „aktualizaci“ stanovisek), jejich vůle iniciovat postup dle § 149 odst. 5 správního řádu je z obsahu odvolání dostatečně patrná. Městský soud postupoval správně, pokud takto projev vůle žalobců v odvolání vyložil.

[20] Co se týče vlastního postupu žalovaného, Nejvyšší správní soud připouští, že výše vymezené odvolací námítka jsou formulována poměrně obecně. Soud si je dále vědom judikatury, jíž se stěžovatel dovolává a podle níž chybějící věcné odvolací námítka či výtky procesního charakteru nejsou způsobilé vyvolat postup dle § 149 odst. 5 správního řádu. V nyní projednávané situaci však žalobci předložili odvolací námítka věcného charakteru. Jistě si lze představit, že žalobci mohli své námítka formulovat podrobněji a konkrétněji, zejména mohli uvést nikoli jen **příklad** změn v území, které vyvolávají potřebu přezkumu závazných stanovisek, ale jejich **úplný výčet**. Mohli také konkretizovat, jak tyto změny území ovlivňují dílčí závěry uvedené v konkrétních závazných stanoviscích. Kvalita odvolací argumentace je však plně v dispozici žalobců. Pokud se rozhodli užít argumentace obecné a velmi sporé, nelze jim to vytýkat, neboť to budou právě oni, kdo případně ponese nepříznivé následky toho, že neužili konkrétnější či vhodnější argumenty ve svém odvolání.

[21] V nyní projednávané věci je podstatné, že se žalobci neomezili na prosté tvrzení o neaktuálnosti závazných stanovisek, ale toto tvrzení (byť stručně) dále odůvodnili poukazem na (a) dobu tří let, která uplynula od jejich vydání; a (b) změny v území, které dále ilustrovali poukazem na změnu využití budovy „*Ideal Luxu*“. Takto vymezený rozsah přezkumu závazných stanovisek je postačující a městský soud nepochybil, pokud zrušil rozhodnutí žalovaného, jenž dle § 149 odst. 5 správního řádu nepostupoval.

[22] Co se týče odkazů stěžovatele na jiná rozhodnutí soudů, jeho poukaz na rozsudek městského soudu č. j. 10 A 73/2020 – 54 není relevantní, neboť v něm městský soud posuzoval jinou skutkovou situaci – tehdy odvolatelé neuplatnili (vůbec) žádnou věcnou námítka a omezili se jen na nedůvodnou námítka procesního charakteru. Stejně tak odkaz na rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2019, č. j. 1 As 208/2018 – 30 (všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), není přiléhavý, neboť v tehdy projednávané věci odvolatel nijak nebrojil proti obsahu neaktualizovaných závazných stanovisek. Jak vyloženo výše, o tuto situaci se v nyní projednávané věci nejedná.

[23] Jelikož kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[24] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Na náhradu nákladů řízení mají naopak právo žalobci, kteří byli procesně úspěšní. Přiznaná náhrada nákladů řízení žalobců spočívá v odměně jejich zástupce za řízení o kasační stížnosti, a to za jeden úkon právní služby - vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za jeden úkon právní služby náleží zástupci odměna ve výši 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5 téhož předpisu. Podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu má advokát při zastupování více osob za každou z těchto osob právo na mimosmluvní odměnu sníženou o 20 % této částky. Při zastupování dvou osob tak ustanovenému zástupci náleží odměna ve výši 4 960 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden společný úkon (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Zástupce

pokračování

žalobců není plátcem DPH, a proto jeho celková odměna činí 5 260 Kč. Stěžovatel je povinen uhradit žalobcům uvedenou částku ve lhůtě 30 dní ode dne právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejich zástupce, advokáta Mgr. Tomáše Dvořáčka.

[25] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a tyto osoby přiznání náhrady nákladů řízení nepožadovaly. Proto jim (za použití § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. května 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu